

Leslí: PRVNÍ RITUÁLY V MÉM ŽIVOTĚ

Jako absolvent oboru odborná psychologie mohu zodpovědně říci, že jsem se narodil jako dítě s ADHD hyperaktivního typu, Aspergerovým sy. a toto doprovázejícími poruchami učení dyslexií, dysgrafií a dysortografií. Kdybych se narodil o 60 let později, byl bych v péči speciální psychologické poradny pro děti s Aspergerovým syndromem a také v péči pedagogicko-psychologické poradny a všichni by kolem mne chodili po špičkách. No ale před těmi více jak 60-ti lety jsem byl nezodpovědný lajdák, který kašle na školu a velký rarach.

Dětství a mládí jsem prožil jako jedináček ve větší vilce na předměstí velkého města, se svými rodiči a prarodiči z máminy strany. Babička byla prudšas a když jsem ji rozzlobil, použila bez váhání, co měla zrovna v ruce. S dědečkem jsem prožil spoustu nádherných hodin, když mi po večerech četl Děti kapitána Granta a později Tajuplný ostrov. V té době nebylo video a televize byla v samých počátcích. My ji v té době neměli. Několik let s námi bydlela i moje teta s manželem a o osm let mladším bratrancem Péťou. Táta byl z dvojčat a tak jsem měl i dalšího o rok staršího bratrance Miloně a o čtyři roky starší sestřenici Dášu. Bydleli celkem blízko ve středu města, jen kousíček od prarodičů z tátovy strany. Na prázdniny jsem jezdil do Beskyd, kde jsem to miloval a měl tam i spoustu kamarádů. O víkendech někdy do 30 km vzdálené vesnice, kde měl můj prastrýc malý domek s obrovskou zahradou. Tam jsem kamarády neměl žádné, protože hned po příjezdu jsem byl záukolován pletím nekonečných záhonů té obrovské zahrady. To pro hyperaktivní dítě bylo doslova týrání. Upřímně jsem to místo nenáviděl.

Jako malý jsem se budil kolem šesté ráno a okamžitě jsem stál v postýlce, držel se vysoké bočnice a poskakoval. Později, jako větší, jsem už neměl zvednutou bočnici, tak jsem vylezl a začal rejdít po domě. Během dne jsem občas na chvíli zavadl, ale po pár minutách jsem už byl zase velmi aktivní. Navečer jsem chodil domů, až se začalo šepřit, to bylo koncem června až kolem desáté večer a dospěláci pětiletého kluka na ulici pozorovali s určitou nelibostí až údivem. V noci po desáté si mě mamka vedla do koupelny. Levačkou mě trochu táhla za pravou ruku a ve své pravé ruce měla pro jistotu vařechu, aby mě nenapadlo klást větší odpor. V koupelně mne svlékla, strčila do vany, namočila, vydrhla žínkou, smyla mýdlo sprchou a z nejhoršího utřela. Když jsem vylezl z vany, utřela mě do sucha a opět za ruku s vařechou pro jistotu v pravačce dovedla až k postýlce a uložila. Tím začala nejhorší část dne, když jsem se často i dvě hodiny válel po postýlce v zoufalé snaze usnout. Jediné, co bylo ještě horší, když nás ve školce po obědě uložili na lehátka k polednímu klidu. Ale doma jsem dělal takové scény, že pro mne babička začala chodit už po obědě.

Taťka byl jako kluk sígr ze Židenic a pro nejrůznější rošťárny měl velké pochopení, takže neměl moc příležitostí se mnou něco řešit. Pokud k tomu ale už došlo, odehrál se nejstarší rituál udělení a přijetí trestu, který v mém životě fungoval. Ani si už nepamatuji, nejen jak vnikl, ale ani nějaký konkrétní průšvih, který se takto řešil. Jen se pamatuju, jak jsem šel do koupelny s taťkou. Měl v ruce pásek od kalhot. Já šel sám, dobrovolně za ním. V koupelně to probíhalo stejně jako s mamkou až do okamžiku, kdy ze mě taťka sprchou spláchl mýdlo. Potom mi dal do vany ručník a říkal, jak se mám utírat. Když jsme se potom ve školce koupali, paní učitelka řekla babičce, že jsem jediné dítě z celé školky, které se umí krásně samo utřít. Potom jsem zůstal ve vaně, taťka utřel do sucha kraj a bok vany, já jsem se přehnul přes okraj vany a zapřel jsem se pevně rukama o podlahu. Taťka si stoupl tak, že jsem měl hlavu někde mezi jeho lýtky a sešlehal mi zadnici. Ten řemen byl tak dva cm široký, celkem tenký. Později, v deseti letech, jsem mu pak začal říkat dětský řemen. Taťka byl obrovský klidšas, velmi spravedlivý a poctivý. Když něco dělal, snažil se to udělat co nejlépe. Ať už vařil guláš, omítal zeď, stříhal stromy nebo mi dával na zadek. Bylo na něm vidět, jak ho rozhodí, že mě musí potrestat. Někdy byly tresty dost tvrdé, ale vždy jsem je považoval za spravedlivé a na rozdíl od výprasků od mamky mi tak nevadily. Nechápal jsem proč. Už jako dítě jsem věděl, že to není způsobeno tím, že jsem kluk a máma ženská. Až v dospělosti jsem to pochopil. Taťka byl vždy naprosto korektní. To jsem jako dítě ještě neuměl rozklíčovat. Nikdy mi během výprasku nenadával, nic nevyčítal a byl viditelně smutný. Až po vykonání mého trestu, když mi dovolil už vstát, mě pohladil po vlasech a zeptal se: Leslí, máš to zapotřebí? A smutný podtón jeho hlasu dával otázce trochu jiný smysl: Leslí, máme to oba zapotřebí??

Vznik druhého rituálu si ale už pamatuju do detailů. Byl jsem s rozlícenou mamkou ve staré kuchyni. Muselo být jaro – okno bylo otevřené, takže to bylo ještě před mými pátými narozeninami. Mamka se pokoušela o nemožné. Snažila se mě přidržet přes koleno, stáhnout mi tepláky a trenky a vařechou mne krutě ztrestat. Mamka byla hrozně hodná, ale také dost cholerik a počátek výprasku nebyl proto trestem, ale tak trochu bojem o život. Proto jsem ze všech sil bojoval. Ne jako lev, ale spíše jako úhoř. Mamce se podařilo mi obnažit tak horní část pravé půlky a zoufale se snažila ji trefovat. Celkem neúspěšně. V tom se ozval autoritativní povel: **Tak dost! Takhle NE!!** Okamžitě jsem znehybněl. Mamka toho využila a aúúúúúúúúúúúúúúúú!! Na tu holou část pravé půlky mi přistály čtyři příšerné rány. Pocitově to bylo snad rozžhaveným železem. Můj ryk časem přešel ve vzlyky. Taťka vzal mamce z ruky nástroj a uklidil ho do šuplíku v kredenci. Když jsem přestal vzlykat, seděla máma na levici, táta na židli a měl před sebou kuchyňskou stoličku. Pořádně si sprav trenky i tepláky. Tak a pojď sem. Když jsem přišel, postavil si mě na stoličku. Byl pořád o dost vyšší, ale už jsme zvládli pohled do očí. Ruce jsem měl podél těla, taťka mě držel za paže, koukal do očí a velmi důrazně mi řekl: **TAK A TOTO BYLO NAPOSLEDY. POKUD SE MAMINKA ROZHODNE TI DÁT NA ZADEK, TAK SI AKORÁT RYCHLE SÁM NACHYSTÁŠ ZADNICI, PODÁŠ MAMINCE VAŘECHU SE SLOVY TADY JE VAŘECHA MAMINKO, BLESKOVĚ ZAKLEKNEŠ TADY NA TĚ LAVIČCE PRAVÝM BOKEM KE ZDI, OPŘEŠ SE O LOKTY, VYŠPULÍŠ ZADNICU NADORAZ A BUDEŠ BEZ POHNUTÍ DRŽET, NEŽ S TEBOU MAMINKA SKONČÍ. POKUD NE, TAK SE S TEBOU MAMINKA NEBUDE CASNOVAT. OZNÁMÍ MI TO A DOSTANEŠ ODEMNE DVOJNÁSOBEK FIŠPANKOU.** Po tomto

důrazném poučení se mi neudělalo moc dobře. Fišpanka byla totiž rákoska. Sám jsem s ní neměl zkušenost, ale na základě vyprávění bratrance Miloně jsem z ní měl opravdovou hrůzu. Byl jsem najednou postaven před strašnou volbu – buďto se dobrovolně bez odporu nechat zmasakrovat od mámy nebo dostat dvojnásobek tou rákoskou, které jsem se bál jako ničeho jiného. A taťka pokračoval. Maminko, co řekneš, aby Lesli začal okamžitě s přípravou? Maminka bez rozmyšlení poprvé řekla větu, které jsem se od té doby dost obával, protože jsem po ní musel úplně potlačit pud sebezáchovy. Zněla: **Leslí, tos přehnal, nachystej si prcku!** Taťka mě pustil ruce. Já slezl ze stoličky a chmurně uvažoval nad svou budoucností. Taťka se mě ale zeptal přísným hlasem: Tys maminku neslyšel, nebo jsi zapomněl co máš okamžitě udělat?? Nejistě jsem se zeptal, jestli si mám nachystat zadek. No vždyť to maminka snad řekla jasně!!! S obrovským sebezapřením sem si poprvé sám sundal tepláky, pak trenky, vytáhl ze šuplete zase tu vařechu a podal jí mámě. Co máš přitom říct!?!?! Aha – tady je vařecha maminko. Zaklekl jsem na levici, opřel se o ni i lokty a maximálním prohnutím zad předpisově vyšpulil zadnici s vědomím, že ji dávám mámě naprosto v plen. Úplně již vychladlá mamka mě snad šestkrát symbolicky plácla po naprosto bezbranné zadnici a chtěla uklidit nástroj. Ale táta ji zarazil. Od té doby ho po udělení trestu nechala vždy na stole. A potom, co jsem se po výprasku vybrečel a mamka mi dovolila už vstát, jsem sám vařechu uklidil ještě předtím, než jsem se začal oblékat. Toto mělo ještě jeden aspekt. Máma mě řezala vždy v kuchyni. Kuchyň neměla odvětrání ani ventilačku v okně, takže okno bylo po větší část roku otevřené. Lavička byla půl metru od okna a moje na doraz vyšpulená holá zadnice jen o maličko dál. Mamka celý výprask doprovázela řevem na způsob: Ty jeden darebáku!!! Co tě to zas napadlo!! Však já tě naučím!!! Do toho můj neskutečný ryk, protože prvních 5–10 ran bylo doslova příšerných a okna protějších dvou domů se rychle plnila diváky. Měli to jak z balkonu divadla. Často jsem venku zaslechl, a nejen od děcek, otázku: tak co tvůj zadek Lesli? Jak se ti sedí? Večer po této úvodní lekci jsem s mamkou šel bez odporu jak do koupelny, tak i do postýlky. A v postýlce jsem sebou neházel. Jen jsem ležel na boku a přemýšlel, jak budu muset příště zvládnout držet vyšpulenou zadnici při úvodní smršti, abych se následně dočkal již mírného plácání místo dvojnásobku fišpankou od táty. Kdyby mi táta dal dvě za každou z těch strašných prvních, bral bych to s radostí, protože by určitě dělal pauzy, ale dostat po dvou i za to poplácávání na konec, které bylo vždy nejméně 2/3 trestů??? Nikdy!!! Zařekl jsem se, že musím držet za každou cenu.

Jako hyperaktivní dítě jsem si tak úplně nemohl pomoci a někdy se i pětkrát za týden ve staré kuchyni odehrála následující scéna: **Máma: Leslí, tos přehnal, nachystej si prcku!!!!** A křik pokračoval: ty darebáku jak to, že jsi zase provedl takovou lumpárnu!!!! Kolikrát jsem ti říkala, že to nesmíš už nikdy udělat!!! Rozsekám ti zadek, že si na něj týden nesesedneš!!!

Mezitím jsem se stačil svléknout do trička a do ponožek, podat vařechu, zakleknout, spustit se na lokty a vyšpulit. No a často se přitom zaplnila i okna protějších domů. To jsem samozřejmě jen tušil, ale v daném okamžiku to naprosto nezajímalo ani mě, ani našťvanou mámu. A scéna pokračovala asi takhle:

